

ZVON

KVĚTEN / MAY

2020

časopis krajanské rodiny v New Yorku

www.zvon.info

mimořádné požehnání Urbi et Orbi
27. března 2020

Milí přátelé, místo úvodního zamyšlení vám přináším list od Svatého otce Františka s výzvou k modlitbě. V modlitbách jsem stále s vámi...

Přeji příjemnou a ničím nerušenou četbu

*ve Forest Hills
27. dubna 2020
Váš Fr. Antonín*

List Svatého otce všem věřícím k měsíci květnu 2020

Draží bratři a sestry, blíží se měsíc květen, ve kterém Boží lid intenzivněji vyjadřuje svoji lásku a úctu k Panně Marii. Je tradice modlit se v tomto měsíci růženec doma, v rodině. Pandemické restriktce nás „přinutily“ docenit tuto domácí dimenzi také z duchovního hlediska.

Proto mne napadlo vybídnout v měsíci máji všechny ke znovu objevení krásy domácí modlitby růžence. Je možné činit tak společně anebo individuálně. Vyberte si podle situace a docente obě možnosti. V každém případě k tomu však poslouží jedno tajemství: jednoduchost; je snadné nalézt i na internetu vhodné návody, kterých se držet.

Kromě toho vám nabízím texty dvou modliteb k Madoně, které můžete recitovat na závěr růžence, jak to budu v tomto měsíci činit i já, duchovně spojen s vámi. Obě připojuji k tomuto listu, aby byly všem k dispozici.

Draží bratři a sestry, kontempace Kristovy tváře srdcem naší Matky, Marie, nás ještě více sjednotí jako duchovní rodinu a pomůže nám překonat tuto zkoušku. Budu se modlit spolu s vámi, zvláště za nejvíce trpící, a vy se, prosím, modlete za mne. Děkuji vám a ze srdce žehnám.

V Římě u sv. Jana na Lateránu, 25. dubna 2020, na svátek sv. Marka evangelisty.

(Jednu z modliteb najdete na protější straně, druhá modlitba je na www.zvon.info)

»Pod ochranu Tvou se utíkáme, svatá Boží Rodičko«.

V nynější dramatické situaci, obtížené utrpeními a úzkostmi, jež dopadly na celý svět, utíkáme se k Tobě, Matko Boží a Matko naše, a hledáme útočiště pod Tvou ochranou.

Panno Maria, obrať k nám své milosrdné oči v této koronavirové pandemii, potěš malomyslné a ty, kdo oplakávají svoje drahé zesnulé, pohřbené někdy způsobem, který zanechává rány v duši. Buď oporou těm, kdo mají úzkost o nemocné, jimž nemohou být kvůli nákaze nablízku. Vlej důvěru tomu, kdo se trápí nejistou budoucností a důsledky na poli ekonomiky a práce.

Matko Boží a Matko naše, pros za nás Boha, milosrdného Otce, aby tato tvrdá zkouška skončila a vrátil se obzor naděje a pokoje. Jako v Káni se přimluv u svého božského Syna, aby potěšil rodiny nemocných a obětí a otevřel jejich srdce důvěře. Ochraňuj lékaře, ošetřovatele, zdravotnický personál, dobrovolníky, kteří jsou v tomto kritickém období v první linii a dávají svůj život v nebezpečí, aby zachraňovali životy druhých. Provázej jejich hrdinskou námahu a daruj jim sílu, dobrotu a zdraví. Buď po boku těm, kdo dnem i nocí asistují nemocným a kněžím, kteří se snaží s pastoračním vypětím a evangelním nasazením pomáhat a podporovat všechny.

Svatá Panno, osvět' myslí mužů i žen vědy, aby našli správná řešení přemáhající tento virus. Pomáhej představitelům národů, ať jednají moudře, pečlivě a velkodušně, pomáhají těm, kterým se nedostává nezbytných prostředků k životu, a prozíravě a v duchu solidarity plánují sociální a ekonomická řešení.

Nejsvětější Maria, pohni svědomími, aby obrovské částky, vynakládané na zbrojení a zdokonalování zbraní, byly namísto toho určeny na podporu bádání s cílem předcházet podobným katastrofám v budoucnosti.

Milovaná Matko, dej, aby se ve světě rozrůstal smysl pro přináležitost k velké rodině a vědomí, že jsme všichni spojeni, abychom v bratrském a solidárním duchu přicházeli na pomoc tolikeré nouzi a bídě. Upevňuj ve víře, vytrvalost ve službě a stálost v modlitbě.

Maria, Těšitelko zarmoucených, obejmí všechny svoje sužované děti a dosáhni toho, aby nás Bůh svojí mocnou rukou vysvobodil z této hrozné epidemie a mohl tak být obnoven klidný život ve svém normálním běhu. Svěřujeme se Tobě, která záříš na naší cestě jako znamení spásy a naděje, ó milostivá, ó přívětivá, ó přesladká Panno Maria. Amen.

Cirkevní otcovia

Sv. Anton opát

MV

dokončení z minulého čísla

Možno sa spýtate, že čím môže byť pre nás zaujímavý život nejakého mnícha, ktorý žil tak dávno? A je dosť možné, že si pomyslíte, že ten človek sa jednoducho zbláznil a premárnil si život modlením, hoci bol bohatý a mohol mať pohodlný život. Veď ani Cirkev nikomu neprikazuje vzdať sa majetku či možnosti založiť si rodinu a žiť „bežný“ život. Takéto myslenie je však hrubý omyl a prezrádza to čosi o nás – a to náš praktický materializmus (hoci by sme aj verili v Boha), naše svetáctvo a naliehavú potrebu nášho obrátenia. Spýtajme sa sami seba, či skutočne veríme v posmrtný život a či tento náš pozemský život vnímame ako cestu do večnosti, alebo si chceme hlavne život čo najviac užiť? Či chceme rásť v cnostiach, bojovať s nerestami a či vôbec vo finále chceme byť svätý? Inými slovami, sme odhodlaný na duchovný boj? Boj o nebo? Ak áno, tak potom na život sv. Antona má čo povedať, lebo to bol veľký bojovník, ktorý mal možnosť dôkladne spoznať taktiku našich nepriateľov diablov. Ak chceme v tomto boji uspieť, tak sú to veľmi užitočné informácie. Základ je samozrejme náš osobný vzťah s Kristom, lebo bez Boha v tomto boji neuspějeme. Ak ale nemáme záujem ani len zabojsovať, tak sme sa už vzdali a zložili sme zbrane k nohám nášho protivníka. V tomto boji totiž nie je možné byť neutrálny a ide doslova o všetko – o náš večný život, alebo večnú smrť. V tomto zmysle žiadny ľudský život nie je „bežný“.

Pozrime sa teda na pár rád od tohto veľkého bojovníka, ktorého nám dal sám Pán, aby sme sa od neho učili. Na začiatok pripomeniem u nás známu ľudovú múdrosť – „Čo nič nestojí, za nič nestojí.“ – sv. Anton hovorí, že každý poctivo prežitý život vyžaduje dávku askézy (askéza - zdržanlivosť, striednosť, obeta, zriekanie sa vlastného pohodlia).

Po svojom odchode na púšť aj samotného Antona prekvapilo, že takmer okamžite bol vystavený intenzívnym útokom a pokušeniam zlých duchov. Tí to skúšali na neho ako sa hovorí „po dobrotky aj po zlotky“, teda rôznymi vábeniami, klamstvami ale aj vyhrážkami a tiež fyzickými útokmi. Podľa sv. Antona sú démoni veľmi inteligentné bytosti a neuspokoja sa s jednoduchým neúspechom. Ak sa im nepodarí zmocniť sa osoby jedným spôsobom, vyskúšajú iný. Ak jeden ich útok pokúšaná

osoba odrazí, vráti sa znovu s väčšou intenzitou. Vypozoroval, že diabli sú nekonzistentní, sú zbabelí a nehanbia sa za nič. Ich útoky môžu zanechať dojem, že tieto bytosti vedia prorokovať a poznajú budúcnosť. Sú to však len klamné taktiky, sám Pán hovorí o diablovi, že „Keď klame, hovorí zo seba, lebo je klamár a otec lži (Jn 8, 44).

Anton tiež zdôrazňoval slobodu od vecí, na materiálne veci sa nemáme viazať, veci majú slúžiť nám a nie my im. Diabol vedie človeka k hromadeniu zbytočnosti. Tieto zbytočnosti dokážu natoľko zamestnať myseľ človeka (dnes to môžu byť okrem vecí aj rôzne aktivity a podobne), že na otázky o večnom živote mu jednoducho nezvýši čas. Takisto radí vytrvalosť v povinnostiach, každý deň si vyžaduje istú dávku askézy a sebazapierania – aj sám Pán hovorí: „Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme každý deň svoj kríž a nasleduje ma.“ (Lk 9, 23).

Odporúča tiež žiť tak, akoby dnešný deň bol ten náš posledný - dar a hodnotu života človek prežíva celkom inak, ak si ráno uvedomí, že sa nemusí dožiť večera. I vo večernej modlitbe by nemala chýbať krátka myšlienka: „nemusím sa dožiť zajtrajšieho rána“. Diabol vedie osobu k odkladaniu duchovných povinností na neskôr a neznesie myšlienku na koniec. Túto presúva na vedľajšiu koľaj a usiluje sa zamestnať myseľ človeka zbytočnosťami.

Nakoniec Anton vyzýva nikdy neprepadnúť strachu, strachu pripisuje diabolskú moc a hovorí dokonca o démonovi strachu. Nielenže sa nepriateľ a netreba báť, ale nemáme mu ani venovať pozornosť. Namiesto toho treba úplne dôverovať Bohu, ako dieťa dôveruje svojim rodičom.

Svätý Anton zomrel okolo roku 356 vo svojej malej jaskyni v horách neďaleko Červeného mora, jeho ostatky sa v priebehu histórie nakoniec ocitli vo Francúzsku a sú uložené v kostole v meste Arles.

Relikviár s ostatky
sv. Antonína Veľikého

Bishop Robert Barron

auxiliary bishop of the Archdiocese of Los Angeles

April 23, 2020 Deborah Castellano Lubov interview

Shortened version

What is the situation of the faithful in California, which was among the first states to declare a ‘State of Emergency,’ and in the United States as a whole?

I think the faithful in California have been remarkably cooperative with the instruction to shelter in place. They have appreciated the importance of this ordinance. At the same time, they’re getting antsy, especially in regard to the Mass and the Eucharist. I think this time has re-awakened the Eucharistic hunger in a lot of Catholics. They have come to appreciate the “source and summit of the Christian life” in a new way, now that they have been compelled to fast from it.

Among much polarization among Catholics about the most appropriate, Catholic and prudent way (in order to prevent contagion) to live the faith, what—in concrete terms—do you believe is the right way to bridge the gap, if you will, and achieve the delicate balance of safety and living our faith fully? And what do you say to those who say that certain restrictions are infringing upon religious freedom?

I don’t agree with those that say these restrictions are attacks on religious liberty. As someone who was involved in making the decision here in the Los Angeles Archdiocese, I can honestly say that it was done out of concern for our people. Period. There was no caving in to the demands of the secular state. There are indeed some real church-state conflicts, for example the attempt last year of the California legislature to violate the seal of confession, but this is not one of them. The Church has rather massively responded to the crisis by providing Mass, instruction, and inspiration online. To give just one instance, my own Word on Fire ministry has been doing daily Mass online for the past month, and we’ve had around 5 million visitors from over two hundred countries around the world. I also applaud the way some dioceses have provided blessings and Blessed Sacrament adoration in ways that preserve social distancing.

On Friday morning, April 17, Pope Francis during his daily morning Mass at Casa Santa Marta warned that this is not the ‘real’ Church, everything virtual, what does he mean?

He's right, of course. None of the virtual offerings that we've put forward are a substitute for the Mass or the sacraments. We are a stubbornly incarnational church, and we know that the body, touch, gesture, communal togetherness all matter enormously. And actually, receiving the body and blood of Jesus is infinitely greater than watching Mass on a screen. These things are fine during the interim. We just shouldn't get used to them.

To fellow priests, how is it feasible to courageously go to the sick when so many fellow clerics now have died from COVID 19?

I am profoundly moved by so many of my brother priests who have, quite literally, given their lives to serve their people in this crisis. They did what so many of the saints have done in similar circumstances. I would urge all priests to reach out to their suffering parishioners, but always using whatever means of protection they can. Pastoral zeal does not involve recklessness or imprudence.

What has struck you about how Pope Francis has been responding to the crisis

I honestly think that, in a hundred years, what people might remember most about Pope Francis is that extraordinary blessing that he gave, on a rainy night, in an empty St. Peter's Square. His words, his presence, his presentation of the Blessed Sacrament were just mesmerizing. I thought that that evening summed up many of the great themes of his Papacy.

In order to not let this time, pass in vain, what ought we be doing? And what should we take with us from this period, afterward?

I've thought a lot these days about Blaise Pascal's line to the effect that all of humanity's problems are caused by man's inability to sit quietly in a room by himself. What he meant is that most of us spend most of our time diverting ourselves from the great questions of life, death, meaning, and God. We seek distractions, what Pascal called "divertissements." When we have the opportunity to put away our distractions—and the shutdown has forced this upon many of us—we can then entertain the more serious issues. That's why I've encouraged people during this time to read the Bible, slowly and prayerfully. I've urged them to pick up one of the spiritual classics that they've never found the time to read: Augustine's Confessions, Ignatius's Spiritual Exercises, Therese of Lisieux's Story of a Soul, Thomas Merton's Seven Storey Mountain, etc. I've also reminded them that it might be time to take up Fulton Sheen's recommendation and do a daily Holy Hour. Perhaps you can't do this in front of the Blessed Sacrament, but you could spend the hour praying the rosary, doing the Jesus Prayer, or practicing Lectio Divina.

Duchovní přijímání

V době, kdy nemůžeme přijímat Krista ve svátosti, můžeme ho přijímat duchovně. P. Damián Škoda se zamýšlí nad rozdílem mezi duchovním svátostným přijímáním Těla Kristova. Celé zamýšlení můžete najít na www.zvon.info.

Zvolil jsem sv. Tomáše Akvinského a i u něho jsem musel volit, protože sv. Tomáš, „Učitel Eucharistie“, jak ho nazývá Pius XI. ve své encyklice „Studiorum Ducem“, je velký „pěvce“ eucharistie a má tedy mnoho krásný a hlubokých textů o eucharistii, ale určitě k vrcholným dílům patří jeho traktát o eucharistii v Sumě Teologické. Tento traktát je v podstatě jedno z posledních a vrcholných děl sv. Tomáše Akvinského. Asi znáte tu událost, která se mu přihodí v tomto období, kdy píše tento traktát o Eucharistii. „V prosinci roku 1273 zavolal svého přítele a sekretáře Reginalda, aby mu oznámil rozhodnutí přerušit veškerou práci, protože během slavení mše svaté po nadpřirozeném vidění pochopil, že to, co až dosud napsal, bylo jen «kupou slámy». Je to tajemná epizoda, která nám pomáhá pochopit nejen Tomášovu osobní pokoru, ale také fakt, že všechno to, co o víře dokážeme jakkoli vznešeně a ryze myslet a říci, je nekonečně překonáno velikostí a krásou Boha, jež nám v plnosti budou zjeveny v Ráji.“

V prvním článku otázka zní: zda se mají rozlišovat dva způsoby přijímání Těla Kristova, tedy duchovní a svátostné.

První věc, kterou si chce sv. Tomáš vyjasnit, je skutečnost, zda toto rozlišení na svátostné a duchovní, lze uplatnit u všech svátostí, nebo pouze u Eucharistie. A jeho odpověď je, že rozlišení na svátostné a duchovní je u všech svátostí, protože někteří přijímají samotnou svátost a jiní naopak svátost společně s jeho účinkem. Je zde však rozdíl mezi Eucharistií a ostatními svátostmi, protože když u ostatních svátostí se užívá při svátosti materie (například u křtu voda), u těchto svátostí přijmout svátost, znamená též, vykonat svátost. U Eucharistie se naopak vykonává svátost, když se posvěcuje materie (proměňuje chléb v jeho Tělo a víno v jeho Krev), ale přijímání – užívání svátosti svátostně a duchovně je pozdější než samotná svátost, tedy nejdříve se vykonává svátost a poté se užívá,

přijímá svátost. A zatímco ve křtu a v ostatních svátostech, které udělují charakter (křest, biřmování, kněžství), ti kteří přijímají svátost, při ní přijímají vždy také duchovní účinek, neboli charakter, u Eucharistie tomu tak není. Zde je tedy jasné, že rozlišení mezi způsobem svátostným a duchovním při přijímání svátosti Eucharistie je daleko větší než u křtu svatého a jiných svátostí.

Poté, co si sv. Tomáš vyjasnil, zda je legitimní rozlišovat u přijímání svátostí, na svátostné a duchovní, jde hned v dalším zamyšlení k jádru věci, a tím je, že svátostné přijímání je nasměřováno k duchovnímu přijímání jako ke svému cíli. *Duchovní přijímání je tedy cílem svátostného přijímání.* Proto svátostné, které náleží k duchovnímu přijímání, jako ke svému cíli je v duchovním obsažené. Ale mohlo by protičeřit duchovnímu přijímání takové svátostné přijímání, které nedosáhne svého účinku a to tehdy, když by přijímal svátost eucharistie věřící ve smrtelném hříchu.

Až poté, co si Tomáš vyjasnil, že svátostné přijímání je zaměřené k duchovnímu přijímání jako ke svému cíli a vidí tedy velmi důležitou spojitost mezi oběma způsoby přijímání, objasňuje, zdali může být účinek svátosti (milost, plod svátosti) přijato od někoho, který přijímá pouze svátost touhy, bez přijetí svátosti ještě ve skutečnosti. A zde sv. Tomáš přirovnává: tak jako může být křest touhy, mohou někteří přijímat duchovně Eucharistii dříve, než obdrží samotnou svátost. A nebyl by to sv. Tomáš, pokud by neudělal ještě jedno malé rozlišení a to je mezi těmi, kdo touží přijmout samotnou svátost a těmi, kdo toužili přijmout její předobraz. Zde má Tomáš na mysli skutečnost, jak o tom hovoří apoštol Pavel v listě Korintským v 10. kapitole: „Chtěl bych vám, bratři připomenout, že všichni naši praotcové byli pod oblakem, všichni prošli mořem, všichni přijali Mojžíšův křest v oblaku a moři, všichni jedli stejný duchovní pokrm a všichni jedli stejný duchovní nápoj, pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus.“ Ale v závěru ještě Tomáš nezapomene připomenout, že není zbytečné přijímat svátost svátostně, tedy ve své materii (někdo by si mohl říct, stačí pouze duchovně), protože účinek svátostného a duchovního přijímání Eucharistie, stejně jako ve křtu, je dokonalejší, když se přijme svátostně a duchovně, než když se přijme pouze duchovně, protože to více odpovídá tomu, jak přijímáme zde na zemi. Máme tělo a duši.

Z toho sv. Tomáše vyplývá zřejmý závěr, který potom přebírá ve svém stručném učení i Tridentský koncil. Když přijímáme svátost Eucharistie, můžeme u ní hovořit o dvou způsobech přijímání, a to o svátostném přijímání a o jeho účincích, plodech, tedy o duchovním přijímání. Dokonalý způsob přijímání Eucharistie je ten, když ten, kdo přijímá svátost, přijímá také její účinky (přijímá také duchovně, proto je

Eucharistie nazývána též „duchovní pokrm“), protože se stává, že někomu je zabráněno přijímat účinky svátosti, když přijímá svátost ve smrtelném hříchu, nebo totálně rozptýlen, nesoustředěn. Jiný může přijímat duchovně, ale musí k tomu být řádně disponován. Pro nás lidi, z masa a kostí, kteří směřujeme k duchovní proměně v Krista, je na této zemi dokonalejší přijímat Krista v Eucharistii svátostně a duchovně a to s vírou, která se projevuje láskou (jak řekne Tridentický koncil – jsouce oděni do svatebního roucha).

Protože, co je cílem Eucharistie, svátosti lásky? Cílem je spojení člověka s Kristem skrze víru a lásku, aby nás Kristus mohl skrze Eucharistii stále více přetvářet v sebe. Zde také rezonuje ono Augustinovo: když mě přijímáte ve svátosti eucharistie, tak ne vy mě přetváříte v sebe (jak se to děje u běžného pokrmu), ale já vás přetvářím v sebe.

Zakončil bych toto zamyšlení slovy papeže Benedikta XVI. v Sacramentum Caritatis: „Svátost lásky, nejsvětější eucharistie, je darem, kterým Kristus dává sám sebe a zjevuje nekonečnou Boží lásku ke každému člověku. V této podivuhodné svátosti se projevuje «největší láska», taková, která vybízí položit svůj život za své přátele (srov. Jan 15,13)... Jaký úžas musel zachvátit srdce apoštolů při Pánových činech a slovech během poslední večeře! Jaký údiv má i v našem srdci vzbudit eucharistické tajemství.“

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci květnu: Zuzana Miriam Sykora 5. května, Eva Fabryova 6. května, Dominika Sikorjak 7. května, Anna Fojtíková 9. května, Petr Dostálek 10. května, Marie Tomečková 10. května, Ida Spiskova 10. května, David Zeman, MD 12. května, Jana Fojtíková 18. května, Miroslav Zavadil 21. května, Ingrid Chybíková 25. května, Michelle Krska 28. května.

Něco pro zasmání
v době velikonoční

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

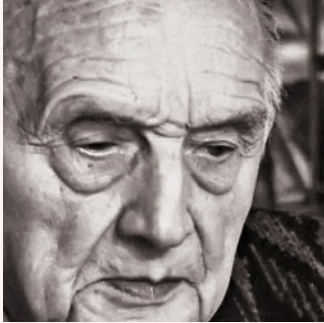
v minulém období přispěli: Elen Samek, Bohdan a Jiřina Kowalykovi.

úmysly mší svatých v květnu 2020

datum	úmysl	dárce
3. května	Prosba k Panně Marii o ochranu	Milada Hanák
7. května	Za popraveného brig. Gen. Františka Krátkého a jeho manželku Marii	Hedvika Krátká a dcery s rodinami
10. května	Za naše maminky - Mothers Day	
11. května	Za zemřelého Martina Krále	Libuše Král
17. května	Za zemřelou rodinu Pončíkovou	Antonín Kocurek
24. května	Za zemřelou Ivanku Kowalyk Berger	J. a B. Kowalykovi
26. května	Za Boženu Kleeovu	J. a B. Kowalykovi
31. května	Za zemřelého Rev. Aloise Vyoralu (nar. 100 let)	manželé Jelínkovi

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a misi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave, Astoria NY příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 10.15 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.luxnewyork.net>

Jan Jelínek, kazatel Českobratrské církve evangelické

Jan Jelínek se narodil 19. května 1912 v polském Zelowě, což je město, které založili čeští pobělohorští exulanti. Jelínek vystudoval teologickou fakultu v Olomouci, avšak místo práce pro církev se stal na dva roky ředitelem textilní továrny. V roce 1937 se stal kazatelem v Kupičově ve Volyni, která byla sídlem Čechů už od 19. století, protože zde zakládali své vesnice. O Jelínkovi se mluvilo jako o jakémsi vedoucím obce, který dokázal smířit mezi sebou katolíky a evangelíky. Během druhé světové války se jeho fara stala záchytným bodem pro mnoha upchlíků, kteří byli pronásledováni za války. Dokonce prý neměl problémy s tím pomoci banderovcům a polským partyzánům.

Kvůli cizím lidem se nebál nasadit svůj vlastní život během druhé světové války. Společně se svou manželkou pomáhali Židům, ale i pronásledovaným Němcům, Ukrajincům a Polákům. Podle všeho pomohli více než čtyřiceti lidem a celkem zachránili přes deset životů. Následně se se svou ženou rozhodli vstoupit do armády Ludvíka Svobody, kde pomáhali jako zdravotníci. Po skončení války se s armádou vrátili do Československa, kde se také usadili. Za svou práci obdrželi mnoho válečných vyznamenání.

Když skončila válka, moc veliké přízně se za své hrdinství nedočkal. V odboji však pokračoval i nadále, avšak jiným způsobem. Lidem, kterým hrozil sovětský gulag pomáhal coby falešným emigrantům zůstat v zemi. V roce 1958 se nakonec znelíbil komunistickému režimu a byl odsouzen na dva roky vězení za veřejné pobuřování.

Když se vrátil z vězení, dočkal se zákazu vykonávání kněžské služby. Proto se od roku 1960 živil jako dělník. K práci pro církev se tak znovu dostal až po sametové revoluci v Podbořanech. Zemřel v roce 2009 ve věku 97 let. Za své hrdinství, které během života několikrát projevil, se dočkal in memoriam Řádu Tomáše Garrigua Masaryka.